

24 Ιουλίου Παρακλητικός Κανών Αγίου ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ τοῦ Ἀπολογητοῦ, Γ. Γαλανοπούλου

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.
ὁ ρμβ' (142) Ψαλμός καὶ τό Θεός Κύριος **μετά τῶν στίχων αὐτοῦ.**
Εἶτα τά Τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Αθηναγόρου τὴν πανέορτον μνήμην, ὑμνολογήσωμεν πιστοὶ ἐκ καρδίας, ἁσματικῶς γεραίροντας τοὺς ἄθλους αὐτοῦ, ἔνθεον βίον γεώργιον, ἀρετῶν πλουσίαν πληθύν, χάριτος αἰτούμενοι, φωτισμὸν διανοίας, καὶ ὕδατος κατάρδευσιν ψυχῆς, τῇ ἀθανάτῳ πηγῇ τῆς Θεότητος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Σοφὸν Ἀθηναγόραν ἄδω ἐνθέως. Γεωργίου.*

Ὠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σοφίαν μοι δίδου Τριάς σεπτὴ, πρεσβείαις ἁγίου, τοῦ Χριστοῦ ὁμολογητοῦ, τοῦ Ἀθηναγόρου ὅπως μέλψω, ἔνθεον βίον, καὶ τούτου ἀθλήματα.

Ὅσμήν εὐωδίας πνευματικῆς, σὴν στάλαξον μάκαρ, ἀνυμνῆσαι θεοπρεπῶς, νοός σου τὸν πλοῦτον τῆς σοφίας, καὶ ἀρετὰς σῆς ψυχῆς, ἅς μοι δώρησαι.

Φιλόπονον ἔργασαι δοῦλον Σόν, Θεέ μου αὐξῆσαι, ἃ μοι δέδωκας τάλαντα, λιταῖς τοῦ σοφοῦ θεράποντός Σου, Ἀθηναγόρου πρὸς θείαν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Ὁδύνην ψυχῇ μου τῇ ῥυπαρᾷ, προὔξενησε Κόρη, ἁμαρτίας ἡ πρὸς ῥοπὴν, κινουῖσα διάνοιαν τὴν φύσιν, ἀλλ' εἰς χαράν τὴν πικρίαν μετὰτρεψον.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νικητὴν τροπαιοῦχον, τοῖς πειρασμοῖς δεῖξόν με, νοῦν μου ἀποκάθαρον σκότους, καὶ καταλάμπρυνον, τῶν ἀρετῶν τῷ φωτί, Ἀθηναγόρα θεόφρον, καὶ καρδίαν ἔμπλησον, εἰρήνης δέομαι.

Ἀδοκῆτων κινδύνων, ἀσθενειῶν λύτρωσαι, ἡμᾶς θεῖε Ἀθηναγόρα, καὶ περιστάσεων, τοὺς καταφεύγοντας νῦν, σῇ ταχυνῇ προστασίᾳ, καὶ τὰς νόσους μάκρυνον, τῶν ἀνυμνούντων σε.

Θεοδώρητον χάριν, ἣν ἐκ Θεοῦ εἴληφας, ἀπολογητὰ θεορρήμον, πανευκλεέστατε, ταῖς σαῖς παράσχου λιταῖς, πρὸς ἰατροίαν νοσοῦντων, τοῦ σατᾶν ἀπέλασιν, καὶ πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Ἡ ἀμφίστομος σπάθη, ἱατρικὸν βάλαμον, τὸ ψυχῶν οὐλὰς ἐπουλῶνον, ὑπάρχεις Δέσποινα, κατὰ δαιμόνων ἡμᾶς, ἐπαπειλούντων ὀξέως· ὅθεν σβέσον τάχιστα, τούτων τοξεύματα.

Διάσωσον, Χριστὲ πρεσβείαις ἡμᾶς τοῦ Ἀθηναγόρου, νόσων βλάβης παντοδαπῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, τοὺς ἔνδοξον τούτου, ᾄδοντας μνήμην.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. ᾠδὴ β'. Πρεσβεία θερμή.

Βλαστὸν Ἀθηνῶν, θεόφυτον τιμήσωμεν, σοφὸν παιδευτὴν, νεότητος καὶ ῥήτορα, τῆς εἰρκτῆς ἀρπάσαντα καταδίκους μέλλοντας θάνατον, εὐρεῖν ἀνόμως, λόγοις πειστικοῖς, ὃν ὥρα τῆς δίκης, πρέσβυν ἔξωμεν.

Ὁδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Νεκρωθέντα με ζώωσον, ἐκ τῆς ἁμαρτίας θεοειδέστατε, καὶ μετάνοιαν μοι δώρησαι, τῆς σαρκὸς πραΰνων τὰ σκιρτήματα.

Ἀλγηδόνων ἐκλύτρωσαι, ὦ Ἀθηναγόρα τοὺς σὲ γεραίροντας, καὶ παράσχου ἱκεσίαις σου, λύσιν ὀφλημάτων πρὸς τὸν Εὐσπλαγχνον.

Γοερῶς ἀνακράζω σοι, ὦ Ἀθηναγόρα ὥρα τῆς Κρίσεως, τῷ Δεσπότη δὸς παράκλησιν, ῥῦσαί με πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος.

Θεοτοκίον.

Ὁδυρμοὺς ἐκ τῶν θλίψεων, τῆς καρδίας λύπην ἡμῶν ἐκδίωξον, καὶ χαρᾶς Χριστοῦ καταύγασον, πάντας ὦ Ἀγνή τοὺς εὐφημοῦντάς Σε.

Ὁδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ῥώμην καὶ ἰσχύν, κατὰ πολεμίων βράβευσον, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε ψαλμοῖς ἱεροῖς, Ἀθηναγόρα, καὶ ὄφρὺν σατᾶν κατάβαλε.

Ἄνω εἰς Σιών, ἡμᾶς ἔλकुσον πανεύφημε, εὐσπλαγχνον Χριστὸν ἱκετεύων ἀεὶ, ἵνα εὐκλείας, τῆς ἀθανάτου μετάσχωμεν.

Νίκας κατ' ἐχθρῶν, καὶ αἵρετιζόντων δώρησαι, καὶ ἀδίκου κατακρίσεως πιστούς, ῥῦσαι θεόφρον, παρακλήσεσι πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἄδου τοῦ πικροῦ, ἵνα ῥύση ἡμᾶς ὥκησε, γαστρί Σου Κόρη Θεὸς σωματικῶς, Ὃν ἐκδυσώπει, τοῦ Παραδείσου εἰσάξασθαι.

Ὁδὴ στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Δεδούλωκα, τὴν ψυχὴν ὡς ἄσωτος, ἀλλὰ κάθαρον παθῶν σαῖς πρεσβείαις, νόσων δεινῶν, πειρασμῶν με ὀδύνης, Ἀθηναγόρα κινδύνων καὶ θλίψεων, ἐκλύτρωσαι τὸν ψαλμικῶς, σὲ ὑμνοῦντα ἀπαύστως πανεύφημε.

Ὡμότητα, τῶν τυράννων ἡλεγκας, καὶ κριτῶν τὰς ἀδικίας θεόφρον, Χριστιανούς, εὐθαρσῶς καταδίκης, ἀπολυτρούμενος θείοις σου ῥήμασι· διὸ εὐμένισον Κριτὴν, ἵν' ἡμᾶς ῥύσῃ ὥρα τῆς Κρίσεως.

Ἐπίχαρμα, ἐγενόμην δαίμοσιν, ἡδοναῖς τῆς ἀμαρτίας δουλεύσας, ὅτι παθῶν, ἡ ψυχὴ ἐμολύνθη, καὶ ὡς ἰχθὺν ὁ βελίαρ ἐζώγρησεν, ἀλλὰ πρὸ τέλους βοῶ· Σῶτερ σῶσον λιταῖς Σου θεράποντος.

Θεοτοκίον.

Νηστεύοντα, ἐκ παθῶν ἀξιώσον, καὶ δυνάμει Σου ἐνίσχυσον Κόρη· ὅτι τροφός, γλυκασμός καὶ ἀγάπη, πιστῶν ὑπάρχεις ἐλπίς καὶ μεσίτρια· διὸ ὑμνοῦμέν Σε Ἀγνή, προσκυνοῦντες τὸν ἄφραστον τόκον Σου.

Διάσωσον, Χριστὲ πρεσβείαις ἡμᾶς τοῦ Ἀθηναγόρου, νόσων βλάβης παντοδαπῶν κινδύνων καὶ θλίψεων, τοὺς ἔνδοξον τούτου, ἄδοντας μνήμην.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία των Χριστιανῶν.

Ἀντιλήπτωρ τῶν Χριστιανῶν ἀξιόγαστε, καὶ προστάτης τῶν ἐν φυλακαῖς καὶ ἐν βήμασι, σὺ ἐδείχθης ἀδικούμενων ὑπερασπιστά, ῥυσάμενος τούτους ἐκ ποινῆς, θανατικῆς ῥήμασι σοῖς· διὸ νῦν σοὶ κραυγάζομεν· σπεῦσον Ἀθηναγόρα, καὶ λύτρωσαι καταδίκης, ταῖς σαῖς πρεσβείαις πρὸς Θεόν, ἡμᾶς ἐν ὥρα τῆς κρίσεως.

Προκείμενον. *Μακάριος ἄνθρωπος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς Αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.*

Στ. *Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ Αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.*

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. στ' 17-21).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος πολὺς μαθητῶν αὐτοῦ καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ

ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν· καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο. Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐξήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ’ αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντα. Καὶ αὐτός, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγεν· μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε· μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε· μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσιν, καὶ ἐκβάλωσιν τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρόν, ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Διδασκάλου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοια. Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι. Στ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Μὴ ἐάσης μόνον με, ἀδικουμένων προστάτα ἀξιοκατάκριτον, ὄντα καὶ πανάθλιον, ἀμαρτήμασιν ὥρα τῆς Κρίσεως, δοῦν ἀπολογία, μηδεμίαν ἐξισχύοντα, οὐδὲ συνήγορον, ταῖς κατηγορίαις τότ’ ἔχοντα· πάρεσο ἐν δίκῃ, καὶ μνήσθητι Κριτοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ, Ἀθηναγόρα θεόσοφε, ρύσασθαι κολάσεως.

Ὡδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Θεράπευσον τὰς νόσους, πληγὰς δ’ αἰμορροούσας, φίλτρῳ βαλσάμῳ τῷ σῶ, ἐπούλωσον ταχέως, ρυόμενος κινδύνων, τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην σου, καὶ σὴν εἰκόνα σοφέ, πιστῶς ἀσπαζομένους.

Ἐχθρῶν ἐπαναστάσεις, ἀπιστούντων τὰ θράση, καὶ κακοδόξων ἰσχύν, κατάβαλε ἐννόμως, σοφὲ Ἀθηναγόρα, ἵνα χαίρωμεν ψάλλοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἦδ' Ἀθηναγόρα, σοὶ προσάγομεν πίστει, μετ' εὐλαβείας
πολλῆς, Ἀλεξανδρείας δόξα, ζητοῦντες ἐκ κινδύνων, ἵνα ῥύσῃς τοὺς
ἄδοντας· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ ἡγιασμένη, Πύλῃ πάγχρυσε, σκέπε τοὺς ἀνυμνοῦντας
ῥοδαῖς, τὴν ἱερὰν μορφήν Σου, καὶ Σὲ ὁμολογοῦντας Θεοτόκον
διάσωζε· Σὺ γὰρ ἀσπόρως σαρκί, Θεὸν ἔτεκες Λόγον.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Γῆθεν ἀνῆλθε, πρὸς Παραδείσου σκηνώσεις, τοῦ ποθεῖν Θεόν,
Πάτερ σὸν πνεῦμα, ᾧ Ἀθηναγόρα· διὸ σὸν πόθον δός μοι.

Ἐλέους θείου, καὶ δωρεῶν ἔμπλησόν μοι, ταπεινῶς φρονεῖν
Ἀθηναγόρα, ἵνα σοῦ γεραίρω, μακάριε τοὺς ἄθλους.

ὦ Ἀθηναίων, δόξα λαμπρὰ σῶσον πάντας, ψαλμικῶς
ἀπαύστως σὲ ὑμνοῦντας, καὶ δοξολογοῦντας, Χριστὸν εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι νοσοῦντας, τῶν οὐρανῶν Πλατυτέρα, γηγενῶν τ' Ἀγνὴ
ἁγιωτέρα, Μῆτερ τοῦ Ὑψίστου, καὶ σκέπε Σοὺς οἰκέτας.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Γεώργησον καρδίας, πάντων θεοφόρε, Ἀθηναγόρα πρὸς
οἶκημα τῶν ἀρετῶν, φωτὶ ἐνθέῳ, κινδύνων δ' ἡμᾶς διάσωζε.

Ἰκέτευε Σωτῆρα, ὅπως ψυχοκτόνων, ἁμαρτιῶν ἀπαλλάξῃ ἡμᾶς
χαλεπῶν, Ἀθηναγόρα θεόσοφε, σαῖς δεήσεσιν.

Ὅρδ' ἁπλῶς τῶν ἀλλοπίστων, πανένδοξε Πάτερ, ἐπαπειλοῦντας
Ἑλλάδα ἐκδίωξον νῦν, καὶ εὐσεβῶν ὑπερμαχεῖ, τῶν ἀνυμνούντων
σε.

Θεοτοκίον.

Ὑψίστου ἡ καθέδρα, πέλεις ἐν τῷ πόλῳ· διὸ δυσώπει Υἱόν
Σου σωθῆναι ἡμᾶς, τοὺς ἀληθῶς Θεοτόκον ὁμολογοῦντάς Σε.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς.....

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν οἱ πιστοί, βλαστὸν Ἀθηναίων, τὸν
διδάξαντα τὸν λαόν, τῆς Ἀλεξανδρείας Θεὸν ἀληθῆ σέβειν, σοφὸν
Ἀθηναγόραν, θεῖον διδάσκαλον.

Δίδου νοσημάτων ἀπαλλαγὴν, τοῖς σὲ εὐφημοῦσι, χαίροις
Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, ὃ Ἀθηναγόρα, λιταῖς σου πρὸς Σωτῆρα, αἷς
χρῶμενοι βαλσάμῳ, ὕμνοις σὲ μέλομεν.

Μάκρυνον τὰς θλίψεις καὶ πειρασμούς, σὲ παρακαλοῦμεν,
θεορρήμον Πατὴρ ἡμῶν, οἱ ἐν κατακρίσει, ὑπάρχοντες δικαία, καὶ
δὸς ἐν μετανοίᾳ, διάγειν πάντοτε.

Ἔρχου ἡμᾶς ρύσασθαι τοῦ σατᾶν, καὶ ἐπαπειλούντων,
ἀφανῆσαι λαὸν Θεοῦ, Γένος τῶν Ἑλλήνων, τῶν σὲ τιμώντων ὕμνοις,
σοφὲ Ἀθηναγόρα, ὃ εὐηργέτησας.

Ὡς ὑπερμαχήσας Χριστιανῶν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐρρύσω
θανατικῆς, τούτων καταδίκης, σοφοῖς σου Πάτερ λόγοις, ἡμᾶς
λύτρωσαι τάχει, ἐκ περιστάσεων.

Βλέψον οὐρανόθεν νῦν ἐφ' ἡμᾶς, ὃ Ἀθηναγόρα, σοῦ δεόμεθα
ἐκτενῶς, δοῦλοι ἐπταικότες, Θεοῦ δικαιοκρίτου, λιταῖς
ἐπιζητοῦντες, σαῖς πυρὸς ρύσασθαι.

Ἐλασον δαιμόνων στίφη μακράν, φυγάδευσον μάκαρ, τὰς
ὀρδὰς ἐπαναστατῶν, τῶν αἵρετιζόντων, κατάβαλε μανίαν, καὶ θράση
πολεμίων, ἀποσκοράκισον.

Ῥῦσαι σαῖς πρεσβείαις Χριστῷ ἡμᾶς, ὃ Ἀθηναγόρα, δεινῶν
βλάβης σεισμοῦ πυρός, νόσων ἀνιάτων, ἀνάγκης ἀδηρίτου, καὶ δὸς
Θεῷ δοξάζειν, σὲ μεγαλύνοντας.

Πρόσθετες ἡμῖν πίστιν Θεὸν αἰνεῖν, ἐλλάτωσον πάθη, καὶ τοῦ Πνεύματος δαψιλῇ, δὸς πολλαπλασίως, χάριν ἔχειν θεόφρον, τῇ διαιρέσει νέμων, θεῖα χαρίσματα.

Ὅλην τὴν καρδίαν πρὸς τὸν Θεόν, ἐν τῇ προσευχῇ μου, καθ' ἐκάστην ἀναπνοήν, δὸς ἔχειν ὦ Πάτερ, ὥσπερ λαμπάδος φλόγα, καὶ νοῦν ἀμετεώριστον, καὶ φιλόπονον.

Σῶσον σαῖς πρεσβείαις πρὸς Ἰησοῦν, ψυχὰς ἀνυμνούντων, σὲ ἀσμένως μάκαρ σοφέ, χάριν σὴν παράσχου, ῥῶσιν δαψιλεστάτην, ἁμαρτημάτων λύσιν, ἄμφω ὑγείαν τε.

Σκέπε τοὺς τιμῶντάς σε εὐλαβῶς, θεῖον δ' ὄνομά σου, κεκλημένους τήρει ἀεὶ, πειρασμῶν ἀτρότους, Ἀθηναγορά Πάτερ, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς πάντας, πυρὸς κολάσεως.

Ἐνδυμα χιτῶνος φέρων λευκόν, τὸ ἀγνὸν ἐδήλως, σῆς καρδίας ὃ δὸς καμῖν, νῦν Ἀθηναγόρα, βλαστὲ τῶν Ἀθηναίων, Ἀλεξανδρείας κλέος, πιστῶν διάσωσμα.

Χαίροις Πάτερ ὅσιε καὶ σεπτέ, ἀθλητὰ Κυρίου, καὶ πιστὲ Ὁμολογητὰ, Δίκαιε θεόφρον, σοφὲ Ἀθηναγόρα, Χριστιανῶν προστάτα, καὶ πρέσβυ ἔνθερμε.

Ὅσιος ἐδείχθης τῇ βιοτῇ, Μάρτυς προαιρέσει, ἰσαπόστολος τοῦ Χριστοῦ, ὦ Ἀθηναγόρα, κῆρυξ σοφὲ καὶ ῥῆτορ, ἀπολογίας βάθρον, ὁμολογία σῇ.

Πίστιν τοῦ Σωτῆρος πολλοῖς λαοῖς, ἐκήρυξας μάκαρ, καὶ ἀνάστασιν ἐκ νεκρῶν, Τούτου ἐρμηνεύσας, αὐτοῖς ἀληθεστάτως, κατέλιπες τὸν βίον, ἐν ὁσιότητι.

Ὅτε ἦσθα μάκαρ ἐν τῇ ζωῇ, πένητας στηρίζων, καὶ δικαίου ὑπερμαχῶν, τῇ ἀπολογίᾳ, Χριστιανοὺς ἐρρύσω, ἐκλύτρωσαι δὲ πάντας, νῦν ἱκεσίαις σου.

Πρόσδεξαι δεήσεις τὰς πενιχράς, ἡμῶν σοὶ θεόφρον, καὶ ἀντίδος ταῖς σαῖς λιταῖς, πρὸς τὸν Εὐεργέτην, ἀπέλασιν δαιμόνων, ἵασιν νοσημάτων, θλίψεων μάκρυνσιν.

Οὐ παντὸς εἰς Κόρινθον ἔφη πλεῖν, ὁ σοφὸς ἐν χρόνῳ, παρελθόντι πρὸ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὁ τάλας πλέων, Αἰγαίῳ καὶ σχολάζων, τῇ προσευχῇ τόνδ' ὕμνον, μάκαρ προσάγω σοι.

Οὐ σθένω Ἀθήναις ὑμνεῖν σε νῦν· διὸ διαπλέων, προσεγγίζω πόλιν λαμπράν, τῆς Ἀλεξανδρείας, ἧς ῥήτωρ θεηγόρος, σοφὲ Ἀθηναγόρα, ἔλαμψας λόγοις σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τό Τρισάγιον καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα. Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποιθήαμεν. Μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τὸ ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μή ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων, Σὺ γὰρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

40 Κύριε ἐλέησον

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πέλεις, κατακρίτων ἢ ἐλπίς, τῶν Χριστιανῶν ἀντιλήπτωρ, Ἀθηναγόρα σοφέ, εὐσεβῶν διδάσκαλος, καὶ Ἀθηναίων κρηπὶς, καταπλήττων σοῖς ῥήμασι, τοὺς πίστει δραμόντας, καὶ ἐπιστασίαν σου, ἐπιζητούντων θερμῶς· ὅθεν δίδου πᾶσι τὰ κρείττω, σῶζων ἐκ φθορᾶς νοσημάτων, τοὺς τὴν θεῖαν μνήμην σου γεραίροντας.

Δέξαι, θεορρήμον εὐμενῶς, ὕμνον ἱερὸν ᾠσμα θεῖον, πρὸς σὲ νῦν περιχαρῶς, ῥόδα μῦρα δάκρυα, ἐν μετανοίᾳ θερμῇ, κατανύξει καὶ πόθῳ τε, πιστῶς σὴν εἰκόνα, κατασπαζομένων σου, καὶ ἐκβοώντων ψυχῇ· Πάτερ σκέπε πάντα ἀπαύστως, ῥῦσαι ἐκ κινδύνων καὶ νόσων, σῶζων καὶ φρουρῶν ἡμᾶς ἐκ θλίψεων.

Σὺ εἶ ὁ προστάτης τῶν πιστῶν, Ἀθηναίων πόλιν φυλάττων, πασχόντων ὁ βοηθός, δρόσος καὶ ἀνάψυξις, χαρὰ καὶ φῶς τῶν τυφλῶν, ἀσθενούντων ἀνάρθρωσις, τροφή πενομένων, σκέπη παραμύθιον, χηρῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν, θεῖος ὁδηγὸς πλανωμένων, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα, Πάτερ, καὶ ἀδικουμένων ῥύστης πάντοτε.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

**Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.**